



N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} τρέχοντος τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται, ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος συνελάμβανεν ἐν τῷ δάσει τὸν ἵππον τοῦ λοχαγοῦ, ὁ Κλαύδιος ἀφικνεῖτο παρὰ τῇ Νικόλ, μετὰ δὲ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις, προέτεινε τῇ Ζουάννᾳ ἐκδρομὴν κατὰ μόνας εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἑλθέν.

— Εἶναι, ὅ,τι περιεργότερον καὶ δὲν τὸν ἐπεσκέφθημεν ἔτι, εἶπεν αὐτῇ.

Τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, ὁ κόμης δ' Ἀμβαρὲς καὶ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερὸζ ἀπῆρχοντο τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς διευθυνόμενοι ἐπίσης εἰς τὰ ἐρείπια τοῦ ἀρχαίου καὶ ἐξαισίου φρουρίου.

Οἱ σύγχρονοι ἡμῶν εἰσὶ βεβαίως με-

γάλοι οἰκοδομηταί. Οὐδέποτε μετῆνεγκον, ἐλαξευσαν καὶ ὑποδόμησαν τοσοῦτους λίθους ὅσους κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν.

Ἄλλ' ἡ βιομηχανία καὶ ἡ ὁλονὲν προοδεύουσα ἐπιστήμη ἐφεύρον μέσα πολὺ εὐκολύνοντα τὸ ἔργον τῶν τεκτόνων.

Ἄν θέλῃ τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν τῆς γονιμότητος τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, πρέπει νὰ ἴδῃ τοὺς γίγαντας ἐκείνους τοῦ μεσαίωνος, ὧν οἱ σκελετοὶ ἵστανται ὀρθοὶ εἰς πάντα τὰ μέρη τοῦ ἐδάφους ἡμῶν, τὰς ὑπερμεγέθεις ἐκείνας μητροπόλεις, καὶ νὰ φαντασθῇ τὰς ἀπείρους δυσχερείας, ἃς εἶδε νὰ ὑπερникήσωσιν οἱ οἰκοδομήσαντες αὐτάς.

Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οὐδὲ ὁδοί, οὐδὲ εὐχερῇ τὰ μέσα τῆς μεταφορᾶς ὑπῆρχον. Ἐπρεπε νὰ μεταφέρωσι τὸν γρανίτην καὶ τὴν ψαμμόλιθον ἐπὶ ἀθλίων ἀμαξῶν ἐζευγμένων ὑπὸ βοῶν, ἢ ἐπὶ τῆς ράχως ὄνων καὶ ἡμιόνων. Ἦναγκάζοντο νὰ θέσωσι τοὺς ὄγκους ἐκείνους τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν δὲ διὰ μέσων ἀτελῶν καὶ ὁλως ἀνεπαρκῶν.

Καὶ ὁμως ὅποια τὰ ἐπιτευχθέντα ἀποτελέσματα!

Ἐνώπιον τῶν μνημείων τῶν χρόνων ἐκείνων ὁ νοῦς ὀπισθοδρομεῖ καταπληττόμενος.

Τὸ φρούριον τοῦ Λαργουὲ εἶναι μεταξύ τούτων.

Ὁ πολὺς καρδιναλὸς Ρισελιέ, ὅστις τοσαύτας διέταξε καταστροφὰς κατὰ τῶν γηραιῶν πύργων, οὐδὲν ἠδυνήθη κατὰ τοῦ πύργου ἐκείνου τοῦ Λαργουέ.

Ἡ πυρρὶς δὲν ἠδυνήθη νὰ καταρρίψῃ τὰ ἐκ γρανίτου τεῖχη τῶν δύο πύργων, τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ περιγραφόμενων εἰς τὸ διάσημον αὐτοῦ μυθιστόρημα Ἡμερολόγιον ἀπόρου νέου.

Ὁ ὑψηλότερος τούτων δεσπόζει ἔτι διὰ τοῦ ἑκατὸν εἰκοσι ποδῶν ὕψους αὐτοῦ τῆς πέριξ περιοχῆς, ἐνῶ παρ' αὐτὸν ἵσταται ὁ χαμηλότερος ἀφικνούμενος μέχρι τοῦ διαζώματος τοῦ πρώτου.

Οὐδὲν ἐπιβλητικώτερον τοῦ κολοσσίου ἐκείνου γίγαντος, τοῦ μετὰ τοσαύτης

κανονικότητος καὶ τέχνης κατεσκευασμένου.

Οἱ αἰῶνες διήλθον καὶ θὰ διέλθωσιν ἔτι ἐπ' αὐτοῦ χωρὶς νὰ τον παραβλάψωσι. Θὰ ἐπιζήσῃ αὐτῶν, αἱ δὲ γενεαὶ θὰ πέσωσιν ἐν κόνει περὶ αὐτόν, χωρὶς οὐδ' εἰς λίθος ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἡ φωλεὰ τῶν γυπῶν εἶν' ἀκατόκητος.

Ἄκακος γεωργὸς φυλάσσει μόνος τὸν πύργον, ἐγκαταλειφθέντα εἰς τοὺς κόρακας καὶ τὰ πτηνὰ τῆς νυκτός.

Τὰ φυτὰ φύονται ἐλευθέρως ἐν τῇ κόνει τῶν ἐρήμων αἰθουσῶν.

Οἱ ἐπισκέπται σπανίως ταράσσουσι τὴν σιγὴν τοῦ θανάτου τῶν θόλων ἐκείνων, οἷτινες φωτίζονται διὰ τοῦ φωτὸς τῶν κενῶν παραθύρων, δι' ὧν ἐλευθέρως κυκλοφορεῖ ἡ θύελλα καὶ ὁ μαινόμενος ἄνεμος.

Ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Ζουάννα ἐβάδιζον ἐπὶ τῶν ἀτραπῶν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά. Ἡ ἐξοχὴ ἀπέπνεε χάριν μελαγχολικὴν, ἄλλ' ἡ καρδιά τοῦ Κλαυδίου ἦν ἔμπλεως χαρᾶς.

Ἡ συνοδία τῆς κρεολῆς ἐνεφύσα αὐτῷ ἐνδόμυχον χαρὰν ζωγραφίζομένην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

— Εἰξεύρετε τί σκέπτομαι, δεσποινὶς Ζουάννα; ἠρώτησεν αἰφνης.

— Ὅχι.

— Σκέπτομαι ὅτι δὲν χρειάζεται πολὺ χρῆμα διὰ νὰ ἦναί τις εὐτυχής· ὅτι ὁ βίος εἶναι βραχύς καὶ ὅτι τὸ πολυτιμότερον πράγμα τῆς ζωῆς...

— Εἶναι;

— Κάλλιον νὰ σιωπήσω!

— Διατί;

Ἡ Ζουάννα ἐστέναξε.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν αὐτῷ. Δὲν εἴμεθα δύο φίλοι, δύο σύντροφοι; Ἄλλως τε οὐδὲν πλέον δυνάμεθα νὰ εἴμεθα, προσέθηκε θλιβερώς. Ἐξακολουθήσατε.

— Πρὸς τί;

— Ἀλλὰ λέγετε.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ νεανίας ἐσίγα:

— Ἡ μεγαλειτέρα εὐδαιμονία τοῦ βίου, ὑπέλαθεν ἡ Ζουάννα, εἶναι νὰ ἔχετε ἀφο-